

Kürti Gábor (Kükü)

Kükü vagyok, 3 gyerek apukája, a Hajtás Pajtás vezetője és a Critical Mass alapjárat motorja. Most épp ez romlott el az autómban, és tükre megtetszett ennek az alkatrésznek a funkciója.

Kevés az időm. Emiatt nem vállaltam eddig tisztséget az MK-ban, bár picit 2006 óta a saját gyerekemnek tekintem (sokan vagyunk ezzel így). Csakhogy most úgy érzem hogy történelmi pillanatban van a Kerékpárosklub. Mindig mérges voltam a Kerékpárosklub elcsúszó pénzügyeire, és nagyra értékelem azt a szakmai munkát amit végez. A kettő közti ellentmondás szerintem hosszú távon fenntarthatatlan. Meggyőződésem, hogy a Klubnak profi vezetésre van szüksége. Ugyanakkor nagyon izgulok, hogy alkalmas maradjon arra, hogy aktivisták ügybuzgalomból dolgozzanak benne/érte. Szeretnék aktívan tenni azért, hogy se technokrata, se belterjes ne legyen.

Először említtem nyilvánosan, lehet népszerűtlen lesz... Talán észrevettétek, hogy a Critical Mass-ban való részvételem kissé személytelen. Ritkán töltöm a szabadidőmet kerékpáros aktivista közegekben. Ez részben tudatos dolog, mert a civil tapasztalatom szerint nagyon könnyű, és jóleső dolog belemerülni, de ki tudja szívni a hatékonyságot, a víziót az emberből, ha a személyes kapcsolatait és AZ ÜGYET amiért barrikádra is menne, összekeveri. Bár tök jófejek vagytok, de az MK-ból a legjobb haverom a kiskörúti számláló. Elég gyakran, csak úgy meglátogatom. Nagyon büszke vagyok arra, hogy a CM közegekből olyan ágak nőttek, majd önállósodtak akár teljesen, mint a Bringakönyha, a bebic, a night ride, a millis csapat, a bringapóló, vagy maga az MK. Viszont számtalan esetet láttam arra, hogy ugyanezek a közösségek elcsaládiasodtak, a vízió összebb ment, sőt helyenként kiadós összeveszéseket is testközelből néztem.

Az MK-t egy nagyon erős, nagyon profi szervezetként képzelem el, amiben van ennek a családias légkörnek is helye, de beleférnek azok a technokratább, üzleti vonalon profi emberek is, akik nélkül meggyőződésem szerint az MK vegetálni fog. Igen ám, de amikor meg rájuk gondolok, rögtön elkezdem féltetni a hiteles, közösségi vonalat értő és érző, önkénteseket vonzani képes oldalát az MK-nak. Vajon ha valaki kívülről érkezik, érteni fogja a szervezetet? Részben azért aggodom, mert bár egyenként nekem szimpatikusak, de nem ismerem őket, és tudni szeretném merre vinnék az MK-t. Ez a vívódás hozta a felismerést, hogy ha beszavaznak, részt kell hogy vegyek a következő időszak elnökségében. Úgy érzem, alkalmas vagyok arra az interface szerepre, ami a két szemléletmód fontosságát tolmácsolja egymás felé, mert mindkét nyelvet érteni vélem. Pl. elsőként ismertem fel, hogy az MK elnöksége szatellit tüneteket mutat, és hogy a szervezettel folytatott belső kommunikációja gépies, kényszeredett, vagy sokszor elmarad.

Van egy másik motiváció is. Elmondtam már párszor, hogy a CM egy rövidebb életciklusos szervezet, mint az MK, ami jó esetben 100 év múlva is működhet. Viszont a CM annyi ember annyi energiáját gyűjtötte össze, amit a leszálló ág idejére nem megkötni óriási stratégiai hiba lenne. Már 2006-ban azt gondoltam, hogy az MK-nak egyszer több tízezres tagsággal kellene készen állni arra a napra, mikor már csak a sinya meg én biciklizünk kézen fogva szeptember 22-én. Ebben az ügyben még csak az alapok lettek letéve. Az MK most egy ezres fizető taglétszámú (itthon ez nem kevés), fluktuáló szinten van, és muszáj hogy tovább lépjen, és legalább a saját külső súlyához, elismertségéhez felzárkózzanak a belső viszonyai. Itt szorongatjuk a stafétabotot, de nincs készen a fogadó kéz. Talán beljebből többet segíthetek, jobban megérthetem hol vannak az akadályok, és segíthetek a feloldásukban.

Az elején az idővel kezdtem. Emiatt döntöttem nehezen. Igyekszem aktív lenni, de időkorlátaim miatt a fentiekben vállalnék nagyobb szerepet, és vannak olyan területek, amiben visszavonulva szeretném csak nézni mi történik. Picit ellenőr szerepnek képzelem el a tevékenységem. Szeretném, ha a Kerékpárosklubban beállna egy fenntartható alapjárat, ami után végre sebességbe lehetne tenni a szervezetet.